

Sygn. akt V Pa 67/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2016 r.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Jacek Wilga (spr.)

Sędziowie SSO Krzysztof Głowczyński, SSO Andrzej Marek

Protokolant star. sekr. sądowy Ewa Sawiak

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2016 r. **w Legnicy**

na rozprawie

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B.

o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubinie IV Wydziału Pracy

z dnia 18 kwietnia 2016 r.

sygn. akt IV P 234/15

I. oddala apelację,

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Andrzej Marek SSO Jacek Wilga SSO Krzysztof Głowczyński

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Lubinie wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt IV P 234/15 zasądził na rzecz powoda A. K. od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. w B. kwotę 15200 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę (pkt I) oraz orzekł o kosztach procesu i nieuiszczonych kosztach sądowych (pkt II-III).

Swoje rozstrzygnięcie Sąd ten poprzedził następującymi ustaleniami faktycznymi:

Powód był zatrudniony u strony pozwanej od 2005 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku przedstawiciela handlowego w wytwórni betonu w L., za wynagrodzeniem w wysokości 5070 zł brutto. W ramach swych obowiązków odpowiadał za sprzedaż betonu, nadzorowanie zatrudnionych pracowników, bieżący nadzór nad sprzętem

i za sporządzanie raportów dla pracodawcy. Sprzedaż betonu osiągnięta przez powoda przedstawiała się następująco: 21440 m⁽³⁾ w 2011 r., 12101 m⁽³⁾ w 2012 r., 8645 m⁽³⁾ w 2013 r., 9260 m⁽³⁾ w 2014 r. M. W., inny pracownik na tym samym stanowisku, obsługujący dwie betoniarnie – w J.

i Z., osiągnął w tych samych latach następujące wyniki sprzedaży betonu: 34871 m⁽³⁾ w 2011 r., 21896 m⁽³⁾ w 2012 r., 22335 m⁽³⁾ w 2013 r., 25846 m⁽³⁾ w 2014 r. Inni pracownicy na takim samym stanowisku w innych betoniarniach T. D. i K. J. sprzedali w roku 2014 odpowiednio 16704 m⁽³⁾ i 8818 m⁽³⁾. Założeniem pracodawcy było zapewnienie każdej betoniarni po trzy betonowozy, z możliwością ich transferu pomiędzy betoniarniami w razie takiej potrzeby. Jednakże w praktyce w latach 2011-2014 powód dysponował średnio 2 betonowozami i miał trudności w przerzuceniu samochodów z innych betoniarni. M. W. posiadał po 2-3 wozy na każdą betoniarnię i mógł je swobodnie rozdzielać. Sąd ustalił również, że osiągnięcie wyższej sprzedaży przez powoda było też utrudnione z racji na niedobry stan techniczny pojazdów, niedobory kadrowe wśród kierowców i trzytygodniową konieczność zastępowania operatora mieszalnika betonu przez powoda w trakcie urlopu pracownika zajmującego to stanowisko w betoniarni w L..

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo A. K. o odszkodowanie zasługuje na uwzględnienie, bowiem wypowiedzenie mu umowy o pracę przez stronę pozwaną dnia 27 października 2015 r., wskazujące jako przyczynę osiągnięcie przez powoda niskiego poziomu sprzedaży betonu na powierzonym obszarze działania było niezasadne. Zdaniem Sądu powód udowodnił, że istniały czynniki od niego niezależne, które mogły wpływać na jego wyniki w pracy, w postaci zbyt małej ilości betonowozów, którymi dysponował oraz ich złego stanu technicznego, a nadto problemy w obsadzie i liczbie podległych mu kierowców. W takich okolicznościach Sąd uznał, że sam wynik sprzedaży betonu nie może uzasadniać wypowiedzenia powodowi umowy o pracę. Nadto Sąd ten podkreślił, że pracodawca w oświadczeniu o wypowiedzeniu jedynie hipotetycznie sformułował zarzut co do niedostatecznego zaangażowania powoda w sprzedaż betonu.

Powyższy wyrok w całości zaskarżyła apelacją strona pozwana, stawiając następujące zarzuty:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, a w szczególności art 45 k.p. przez przyjęcie, że przyczyny spadku sprzedaży betonu w kierowanej przez powoda wytwórni leżały przede wszystkim po stronie pozwanego i dlatego stwierdzony spadek jego sprzedaży nie mógł stanowić uzasadnionej przyczyny wypowiedzenia powodowi umowy o pracę za wypowiedzeniem;
2. sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego materiału dowodowego przez przyjęcie, że powód nie ponosi odpowiedzialności za spadek sprzedaży betonu w sytuacji, gdy osiągnana przez niego sprzedaż w porównywalnych warunkach w okresie od 1 stycznia do 30 września w 2015r. do była w istotny sposób niższa, niż osiągnana przez pozostałych przedstawicieli handlowych.

W uzasadnieniu apelacji podniesiono, że strona pozwana jako pracodawca miała prawo na podstawie wyników pracy swoich przedstawicieli handlowych ocenić negatywnie pracę powoda, gdyż pracował w warunkach podobnych jak w przypadku innych betoniarni. Skarżąca podkreśliła, że analiza wielkości sprzedaży betonu wskazuje, iż największy spadek dotyczył powoda, przy czym w porównaniu jego sprzedaży z roku 2014 do roku 2015 spadek ten był drastyczny. Osiągnął on bowiem w okresie od stycznia do 30 września 2015 r. wynik 4644 m⁽³⁾, podczas gdy wyniki pozostałych przedstawicieli handlowych przedstawiały się w tym samym okresie następująco: M. W. – 11.771 m⁽³⁾, K. J. – 8.506 m⁽³⁾, T. D. – 6.832 m⁽³⁾.

W związku z tak przedstawionymi zarzutami strona pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania przed Sądem I i II instancji, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym w kwocie 3.600 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie, bowiem zaskarżony wyrok jest trafny.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia faktyczne, poczynione przez Sąd Rejonowy, co powoduje, iż nie zachodzi potrzeba ich szczegółowego powtarzania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 roku, II UKN 61/97, OSNAP 1998 nr 9, poz. 104, wyrok SN z dnia 12 stycznia 1999 roku, I PKN 521/98, OSNAP 2000, nr 4, poz. 143). W szczególności apelacja nie wykazała żadnych sprzeczności w ustaleniach faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy z treścią zebranych w sprawie dowodów. Apelacja ta sprowadza się bowiem do przedstawienia motywów odmiennej oceny dokonanego wypowiedzenia, skupiając się w tym względzie na analizie i porównaniu wyników sprzedaży osiągniętych przez zatrudnianych przedstawicieli handlowych. Taka polemika z oceną materiały dowodowej i jego wynikami nie może stanowić podstawy do podważenia logicznych ustaleń faktycznych, opartych na wskazanych przez Sąd dowodach.

Odnosząc się do twierdzeń apelacji odnośnie naruszenia przepisów prawa materialnego, Sąd Odwoławczy co do zasady podziela także argumentację prawną przedstawioną w motywach zaskarżonego wyroku. Mając na uwadze przedstawione w apelacji porównanie wyników sprzedaży pracowników strony pozwanej, która zadecydowała o wypowiedzeniu powodowi umowy o pracę, argumentację należy dodatkowo rozszerzyć.

Po pierwsze należy wskazać, że kwestią wymagającą przesądzenia było to, czy w okolicznościach niniejszej sprawy konkretną i uzasadnioną przyczyną wypowiedzenia powodowi umowy o pracę mogła być ocena jego pracy dokonana na podstawie rezultatów sprzedaży betonu oraz wynikająca tylko z tego wyniku ocena jego zaangażowania w wykonywanie obowiązków pracowniczych.

W tym kontekście należy przypomnieć, że jedną z cech stosunku pracy jest to, że to na pracodawcy ciąży ryzyko osiągnięcia efektu działania prowadzonego zakładu pracy (przedsiębiorstwa). Nadto umowa o pracę jest umową starannego działania, a nie rezultatu. Stąd ocena pracy świadczonej przez pracownika musi odnosić się nie tylko do jej rezultatu, ale do sposobu jej świadczenia. Jako że wypowiedzenie umowy o pracę jest zwykłym sposobem zakończenia stosunku pracy, to przyczyny jego dokonania nie muszą być oczywiście wyjątkowe, w tym mogą być niezawinione przez pracownika. Tym samym nie tylko niestaranność, beczynność i bierność oraz nieporadność pracownika powodujące brak skuteczności w wykonywaniu powierzonych mu zadań, ale również niezawiniony przez pracownika brak umiejętności w danym zakresie skutkujący brakiem wymaganych rezultatów mogą stanowić uzasadnioną przyczynę wypowiedzenia, a wskazanie jej nie oznacza przerzucenia na niego ryzyka pracodawcy (zob. wyrok SN z 5.12.2000 r., I PKN 124/00, OSNP Nr 15/2002, poz. 354 oraz wyrok SN z 1.10.1998 r., I PKN 363/98, OSNP Nr 21/1999, poz. 683). Zawsze jednak na pracodawcy ciąży obowiązek podania konkretnych i rzeczowych okoliczności dotyczących osoby pracownika bądź jego zachowania w procesie świadczenia pracy lub zdarzeń, także niezależnych od niego, a mających wpływ na decyzję o wypowiedzeniu. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2013r., II PK 209/13, Legalis nr 1110463 oraz wyrok z dnia 14 maja 1999 roku, I PKN 47/99, Legalis nr 47162).

W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu Okręgowego, nie można uznać, że strona pozwana dokonała w istocie obiektywnej oceny pracy powoda. Zdaniem Sądu Okręgowego, ocena wyników sprzedaży betonu dokonana przez pozwaną spółkę była błędna. Wbrew temu co sugerowała w apelacji strona skarżąca, z podanych osiągnięć sprzedaży czterech przedstawicieli handlowych za rok 2015, które zadecydowały o wytypowaniu powoda do zwolnienia z pracy, nie wynika, by to po stronie powoda nastąpił najwyższy spadek sprzedaży, zaś sprzedaż w przypadku pozostałych pracowników miała stabilny charakter lub uległa wzrostowi. Jak wyjaśniono wprost w apelacji, analizowano wynik sprzedaży każdego z czterech przedstawicieli strony pozwanej poprzez porównanie ilości zbytego betonu w 2015 r. w stosunku do roku 2014. Wobec tego, mając na uwadze, iż powód osiągnął w okresie od stycznia do września 2015 r. wynik 4.644 m⁽³⁾, to hipotetycznie jego miesięczna norma sprzedaży wynosiła zatem 516 m⁽³⁾ (4644 : 9 miesięcy), co rocznie dawałoby hipotetycznie 6192 m⁽³⁾. Wynik ten stanowi 66,86% normy rocznej z 2014 r. (powód sprzedał wtedy 9260 m⁽³⁾). Analogiczne obliczenia dokonane w stosunku do M. W. (25846 m⁽³⁾ w roku 2014 i hipotetycznie 15694 m⁽³⁾ w roku 2015) oznaczają w roku 2015 sprzedaż już tylko 60, 72% normy z poprzedniego roku. W przypadku T. D. wynik za 2015 r. jest jeszcze niższy, bo wyniósłby hipotetycznie 54,53 % sprzedaży z roku 2014. Jedynie w przypadku K. J., porównawcze wyliczenia na w.w. zasadach dawałyby wzrost sprzedaży w 2015 r. w stosunku do 2014 o ok. 28 %.

Powyższe dokładne i obiektywne porównanie rozmiarów spadku sprzedaży betonu poszczególnych przedstawicieli handlowych strony pozwanej wskazują na to, że procentowy spadek sprzedaży w roku 2015 w stosunku do wyników w roku 2014 w przypadku powoda jest najniższy, a nie najwyższy, przy czym w poprzednich latach wahania i generalny coroczny spadek wyników sprzedaży dotyczył każdego z przedstawicieli handlowych skarżącej.

Mając powyższe na uwadze, jak i dodatkowo dzieląc argumentację przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy uznał apelację za pozbawioną uzasadnionych podstaw i stąd orzekł o jej oddaleniu, na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, Sąd Okręgowy w punkcie II orzekł stosownie do wyniku postępowania w wysokości określonej w § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800). Sąd nie uwzględnił wniosku pełnomocnika powoda zgłoszonego w odpowiedzi na apelację o zasądzenie tytułem kosztów zastępstwa kwoty 3600 zł. Zgodnie z utrwalonym już poglądem orzecznictwa, wyrażonym w szczególności w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 07.08.2002 r. (III PZP 15/02), a który to pogląd niniejszy Sąd podziela, w sprawie toczącej się na skutek odwołania od wypowiedzenia lub rozwiązania umowy o pracę należy przyjmować jednakową podstawę do zasądzania kosztów zastępstwa prawnego, niezależnie od wyboru żądania. Zdaniem Sądu Najwyższego stawka minimalna opłat za czynności adwokata lub radcy prawnego powinna być taka sama zarówno w sprawie o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne (o przywrócenie do pracy), jak i w sprawie o odszkodowanie z tytułu nieuzasadnionego lub niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy o pracę przez pracodawcę albo z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia. W każdej z tych spraw rodzaj i stopień zawłości sprawy oraz wymagany i niezbędny nakład pracy pełnomocnika jest taki sam, niezależnie od wybranego przez pracownika lub uwzględnionego przez sąd pracy z urzędu alternatywnego roszczenia. Jakkolwiek w.w. orzecznictwo dotyczy nieobowiązujących już regulacji dotyczących opłat za czynności adwokackie, to argumentacja z niego płynąca zachowuje aktualność w stosunku

do nowego rozporządzenia z 22 października 2015 r., z uwagi na tożsamość zawartych w nich przepisów, które w zasadzie różnią się jedynie wysokością stawek minimalnych.

SSO Andrzej Marek SSO Jacek Wilga SSO Krzysztof Głowczyński